

ชีวิตหลังจากความตาย

โดย กอร์ดอน ลินชี

บรรณาตราสตร์พระกิตติคุณ

บริษัท คิงดัมพัฒนา จำกัด

10-12 ถนนสุขุมวิท ซอย 6

กรุงเทพฯ

โทร. 2530070

บทที่ 1 คนเราเมื่อตายแล้วจะเป็นขึ้นมาอีกหรือ?

ทุกคนที่เกิดมาในโลกทุกสัญชาติ ย่อมมีวาระที่จะอยู่และที่จะตาย ทันทีที่ที่ตั้งต้นชีวิต ณ บัดนั้นก็เตรียมตัวที่จะตายด้วย ท่านผู้อ่านที่รักวาระที่เราต้องอำลาโลกทั้งสังขารอันไม่เที่ยงไว้เบื้องหลัง จะมาถึงเราเมื่อใดก็ได้เหมือนกับได้เกิดแก่คนอื่น ประจักษ์แก่ตาเรามาแล้ว ที่นี้มีปัญหาอยู่ว่า ปัญหาชะตาชีวิตมนุษย์จะยุติแก่ความตายเท่านั้นหรือ? ท่านโยบเคยตั้งปัญหาถามว่า “ถ้ามนุษย์ตายแล้ว จะยังเป็นขึ้นมาอีกหรือ” ไม่ใช่เพียงแต่ท่านโยบโดยลำพังที่ครุ่นคิดเรื่องนี้ แต่คนชั้นปัญญาชนทุกยุคทุกสมัยก็ขบเกี่ยวกับปัญหานี้เช่นกัน

มนุษย์เรามีคุณสมบัติและคุณค่าล้ำ สิ่งมีชีวิตใดที่กล้า พระเจ้าได้ทรงสร้างให้มนุษย์มีสมรรถภาพ ทางความคิด เฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับเรื่องของอนาคตชาติหน้า ความคิดเช่นนี้ไม่มีในสัตว์เดรัจฉาน มนุษย์ที่มีสัมปชัญญะทุกคนย่อมรู้เห็นคุณค่าของการตัดสินใจและตระหนักอยู่เสมอว่า การตัดสินใจใด ๆ ย่อมมีอิทธิพลเหนือชีวิตไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งในชาติหน้า

การที่มีจิตสำนึกถึงความตายนับว่าสำคัญ แต่การสำนึกถึงชีวิตหน้า หรือ ที่เรียกว่าชาติหน้า หรือชีวิตหลังความตายนับได้ว่าสำคัญยิ่งกว่า เมื่อมนุษย์ตายไปจะเป็นที่รื้อยพันปีก็ตาม ลักษณะชีวิตของเขาจะอยู่ในรูปไหน ปัญหานี้เน้นว่าให้ความสำคัญควรแก่การนำขึ้นมาพิจารณา

จากคนนับไม่ถ้วนทั่วสารทิศต่างตั้งคำถามว่า คนตายแล้วไปไหน? โลกหน้ามีจริงหรือ? ตายแล้วหมดเรื่อง จบเกมชีวิตกันเพียงเท่านี้ หรือยังมีชีวิตหลังความตายอีก? ความอมตมีค่าเพียงการหลับอยู่เฉย ๆ ชั่วกาลนาน โดยไม่มีวันฟื้นตื่นขึ้นมาอีกดังนั้นหรือ? ถ้าคนดิ้นขยับมีปลายทางอมตแห่งเดียวกันแล้วไซร้ก็นับว่าเป็นการถูกต้องดีแล้วที่ตราบใคร่ยังมีชีวิตอยู่ มีลมหายใจเข้าออก ก็หาทางกอบโกยความรื่นเริงบันเทิงใจเสียให้เต็มที่ ไม่ต้องไปคำนึงถึงชีวิตอนาคตให้เสียเวลาเปล่า คนเราจะไปหว่านข้าวให้เหน็ดเหนื่อยและเปลืองเวลาทำไม ถ้าไม่มีความหวังจะได้เก็บเกี่ยว ถ้าความหวังเป็นเพียงภาพลวงตา ไม่มีอะไรเป็นหลักยึดแน่นอนแล้ว จะมีประโยชน์อะไรที่จะหวัง มันไม่ผิดอะไรกับหวังฝนหน้าแล้ง แม้แต่ท่านอัครทูตเปาโล ได้กล่าวไว้ว่า “ถ้าในชีวิตนี้พวกเราซึ่งอยู่ในพระคริสต์มีแต่ความหวังเท่านั้น เราก็จะเป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุด ในบรรดาคนทั้งปวง...ก็ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะพรุ่งนี้เราก็จะตาย” 1 โครินธ์ 15:19, 32 แต่ว่าคนส่วนมากไม่ว่าจะเป็นคนดีหรือเลวก็ตาม ไม่เชื่อว่าความตายเป็นอวสานมนุษย์ เพราะสัญชาติญาณและสามัญสำนึกบอกกับเขาอย่างเงิบ ๆ ว่า มันจะต้องมีอะไรสักอย่างหนึ่งเกิดขึ้นหลังความตายเป็นแน่ ความรู้สึกเช่นนี้มีขึ้นได้ทั้งคริสเตียน และไม่ใช่ว่าคริสเตียนความรู้สึกว่าชีวิตโลกหน้ามีจริงนับได้ว่าเป็นสากล ฝังอยู่ในห้วงสำนึกของมนุษย์ทุกสัญชาติ ยกเว้นไว้แต่พวกคอแข็ง

พวกที่อยู่ในภายใต้อิทธิพลของหลักปรัชญา โง่ ๆ ที่ต่อสู้ว่า ความตายเป็นอวสานของความเป็นมนุษย์ชน พวกนี้ขาดความรู้สึกเช่นนี้ เพราะคลุกคลีกับบาป กิเลส ตัณหา พอพูนจนความรู้สึกตายด้านไปเสียแล้ว

ดูเถอะตามธรรมดาแล้ว แม้แต่เด็กยังมีความเชื่อถือว่าชีวิตโลกหน้ามีจริง ๆ แต่การสะกิดใจเรื่องนี้จะเลื่อนไปก็ต่อเมื่อไปคลุกคลีติดโม่งกับโลกีย์ตัณหาเท่านั้น หรือไม่ก็ถูกสภาพแวดล้อมมีชีวิตความเป็นอยู่ ปัญหาต่าง ๆ ทำให้ความคิดนั้นจางลงไป จะอย่างไรก็ตามเสียงกระซิบแผ่วเบายังคงบอกเตือนเขาให้รู้ว่ายังมีบางสิ่งบางอย่างอีก หลังจากตายแล้วพวกเขาได้ว่าศาสนิกชนส่วนใหญ่ย่อมจะหนีเสียงของสามัญสำนึกที่คอยแว่วเสียงชีวิตโลกหน้านั้นไม่พ้นเลย

มันจะเป็นไปได้หรือที่ความรู้สึกนึกคิดเช่นนี้ ซึ่งฝังอยู่ในห้วงสำนึกของทุกสกุลชาติจะเป็นเรื่องเหลวไหล? และเสียงที่ออกมาจากมโนธรรมเกี่ยวกับชีวิตโลกหน้า จะเป็นเพียงเรื่องสมมติ เป็นเรื่องลวงโลกชั่วกัลปาวสานเช่นนั้นหรือ? ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย

ให้เราพิจารณาญาณและศึกษาจากธรรมชาติ ธรรมชาตินั้นแหละจะสอนเราให้เห็น แม้แต่อาณาจักรของสัตว์เดียรัจฉาน ยังมีความสัมพันธ์กับความจริงของสัตตชาติญาณของมันอย่างแท้จริง เช่นนกพิราบถึงจะโยกย้ายมันไปอยู่แสนไกลสักเท่าใด ถึงแม้จะต้องบินข้ามวันข้ามคืนสัตตชาติญาณที่อยู่ในตัวมันจะกลับถึงที่มันอยู่เก่าได้ โดยไม่มีวันหลงทางเลย สัตตชาติญาณที่อยู่ในมนุษย์ที่มีต่อชีวิตโลกหน้า จะไม่แนบไปกว่าของนกหรือ? จงดูตัวอย่างจากปลาแซลมอน ถึงมันจะใช้ชีวิตของมันในท้องทะเลใดเป็นปี ๆ ก็ตาม แต่มันจะว่ายกลับไปยังถิ่นเดิมที่มันเคยเกิดมาทันที เมื่อมันเกือบจะถึงเวลาตายไม่ว่าต้องฝ่าคลื่นอุปสรรคไม่ว่าจะได้กินหรือไม่ก็ตาม มันจะฟันฝ่าอุปสรรคไปจนสุดกำลังที่มันมีอยู่มาตายที่รังของมัน มาตราแม้ว่าปลาในนี้ฉลาดขนาดนี้ มนุษย์จะประเสริฐมากกว่าสักเท่าใด? เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วมนุษย์ผู้ถือกำเนิดมาในโลก มีทั้งพรสวรรค์และความสามารถและคุณสมบัติอื่น ๆ เหนือสัตว์ทั้งปวงหลายด้าน เช่น ความรัก ความเชื่อ ความหวัง และสัตตชาติญาณสามัญสำนึกชีวิตโลกหน้าและการที่จะรู้จักพระเจ้าได้ จะเห็นสิ่งทั้งปวง เหล่านี้จะเป็นเรื่องเหลวไหลหรือ อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย แม้แต่ธรรมชาติล้อมรอบเราซึ่งบอกแก่เราได้ว่าชีวิตบางชีวิตกว่าจะพบความสมบูรณ์แบบได้นั้นจะต้องถูกเปลี่ยนแปลงลักษณะก่อน ตัวอย่างเช่นชีวิตจริงอาจเริ่มต้นจากความตายก็ได้ ดังเห็นได้จากผีเสื้อตอนแรกมันเป็นเพียงแต่ตัวหนอนรูปร่างน่าเกลียดคลานไปมาเหมือนหนอนทั่วไป แต่ครั้นครบกำหนดตัวหนอนนั้นก็จะมีตัวดูเหมือนว่ามันตายแล้ว ผู้ที่ไม่เรียนรู้อาจคิดว่าชีวิตมันสิ้นเพียงเท่านั้น สิ่งที่เหลือไว้ให้เห็นเป็นเหมือนซากศพ มันจะอยู่เหมือนสภาพไร้ชีวิตอย่างนั้นหลายวัน ต่อจากนั้นซากศพตัวหนอนก็จะมีผีเสื้อรูปร่างสวยงามปรากฏตัวออกมา ต่อจากนี้ไปมันไม่ต้องคลานตามดินกันอีกต่อไปแล้ว มันจะกางปีกของมันบินไป มนุษย์เราละมีค่ามากกว่าผีเสื้อมากสักเท่าใด

ท่านอัครทูตเปาโล ได้ยกตัวอย่างต่อไปจากธรรมชาติว่าด้วยชีวิตใหม่ที่เกิดมาจากความตาย ท่านยกเรื่องเมล็ดข้าวเมื่อนานลงในดินอีกไม่ข้ามมันก็จะค่อย ๆ เน่าเปื่อย ให้เราสังเกตความมหัศจรรย์ของธรรมชาติต่อไป คือครั้นเมล็ดข้าวนั้นเน่าเปื่อยไปแล้ว ในไม่ช้าชีวิตใหม่ก็จะโผล่ขึ้นมาคือลำต้น ไม่ใช่เท่านั้นมันยังแพร่พันธุ์ต่อไปด้วย ชีวิตมนุษย์ยิ่งมกว่าชีวิตเมล็ดข้าวนั้นสักเท่าใด ถ้าพระเจ้าทรงกระทำแก่เมล็ดข้าวเล็ก ๆ นั้นได้ แน่แน่นอนพระองค์สามารถกระทำแก่มนุษย์ซึ่งเป็นผลงานชิ้นเอกของพระองค์ได้เช่นกัน

พวกหัวสมัยใหม่พากันต่อต้านสามัญสำนึกของมนุษย์หาว่านั่นผิดขึ้นมาจากสมองเท่านั้น เมื่อสมองหยุดทำการตายไปความเป็นบุคคลของมนุษย์ก็สิ้นสุดตามกันไป แล้วไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น แต่จากการค้นคว้าของนักวิทยาศาสตร์ซึ่งพบไม่นานมานี้ได้ปล้ำล้างทฤษฎีความนึกคิด ความเชื่อเช่นนั้นเสียแล้ว ทั้งนี้เพราะสมองที่ให้ความนึกคิดไม่ใช่ตัวจริงของมนุษย์ เป็นเพียงแต่เครื่องจักรชิ้นหนึ่งภายในร่างกายมนุษย์เท่านั้น เมื่อเป็นเด็กก็คิดอย่างเด็ก เมื่อเป็นผู้ใหญ่ก็เปลี่ยนไปตามอายุขัย สมองนี้จะพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ จนสามารถเก็บความรู้อะไรต่าง ๆ ที่ได้ศึกษาเล่าเรียนไว้แล้วนั้นได้ แต่ว่าการศึกษเล่าเรียนได้ไม่ใช่ตัวมนุษย์ แต่ว่าเป็นสิ่งหนึ่งที่ผนวกเข้ามาในชีวิตของมนุษย์

สมัยนี้การแพทย์กำลังรุดหน้า สามารถผ่าตัดสมองได้ถึงจะมีส่วนตายมากในการผ่าตัดนี้ก็ตาม แต่ก็ยังมีส่วนที่รอดส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายได้รับการผ่าตัดอาจทุพพลภาพไป เช่น อาจกลายเป็นอัมพาต พูดไม่ได้ ไร้สมรรถภาพ ถึงกระนั้นก็ตาม ความเป็นบุคคลยังคงเหลืออยู่ นี่หมายความว่า ชีวิตกับสมองไม่ใช่อันเดียวกัน

นับว่าเป็นของจำเป็นเหลือเกิน ที่มนุษย์ชาติควรใส่ใจ ใคร่ครวญหาความรู้ว่าด้วยชีวิตโลกหน้าที่กำลังรอเราอยู่ข้างหน้า ท่านโยบผู้ตั้งคำถามสากล “เมื่อมนุษย์ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาอีกหรือ?” ผลที่สุดท่านก็ได้คำตอบปรากฏอยู่ในพระธรรมโยบ 19:25-26 ดังมีใจความว่า

“ตัวข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าทราบว่ามีผู้อุปถัมภ์ของข้าฯ ทรงพระชนม์อยู่ และในที่สุดพระองค์จะทรงยืนขึ้นบนพื้นแผ่นดิน ภายหลังเนื้อหนังของข้าพเจ้าถูกทำลายเสียเมื่อนั้น แม้ข้าฯ ไม่มีร่างกายก็ยังคงเห็นพระเจ้าได้”

แน่ที่เดี๋ยวนี้เป็นการสำแดงของพระเจ้า ให้ท่านโยบทราบว่าชีวิตหลังความตายมีจริง ถึงพระเจ้ายังจะไม่เปิดให้เห็นสวรรค์นรกอย่างโจ่งแจ้งจนเป็นที่พอใจ ความอยากรู้อยากเห็นของเราก็ตาม แต่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานสติปัญญาให้เราใช้เยี่ยงผู้มีปัญญา และถ้าเราดำเนินชีวิตตามขอบพระทัยของพระองค์ แน่แน่นอนเหลือเกินเราจะทราบความสัจย์จริงอันนี้ได้และไม่ต้องมีความหวาดกลัวความตายที่จะอุบัติแก่เราเลย

เหตุที่พระเจ้าเต็มพระทัย ประสงค์ที่จะเปิดเผยถึงเรื่องชีวิตหลังความตาย ก็เพื่อจะเตือนสติมนุษย์ให้ตระหนักว่าเวรกรรมหรือความดีที่สร้างไว้ในโลกนี้จะมีผลสะท้อนหาผู้ผู้นั้นในชาติหน้า ดังนั้นการเลือกอนาคตหรือปลายทางที่ไปในโลกหน้าจึงนับว่าเป็นความสำคัญอย่างยิ่ง พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเท่านั้นสามารถเปิดเผยความเร้นลับเรื่องนี้ได้ ตอนแรกก็โดยศาสดาพยากรณ์เรื่อยลงมาจนถึงสมัยของพระคริสต์ผู้รู้ดำนให้เราเห็น โฉมหน้าชีวิตโลกหน้านั้นอย่างแท้จริง ดังเราจะเสนอรายละเอียดในบทต่อ ๆ ไป

บทที่ 2 พระคัมภีร์พิสูจน์ว่าชีวิตหลังจากความตายมีจริง

ถึงหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ และทางธรรมชาติให้การสนับสนุนความจริงเกี่ยวกับชีวิตโลกหน้าได้ก็จริง แต่ที่จะให้แน่และชัดเจนนั้น จะต้องเป็นมาโดยทางการสำแดงของพระเจ้าโดยตรงซึ่งยึดพระคัมภีร์เป็นหลักมีหลายตอนที่เดวิดในพระคัมภีร์ใหม่ทำให้เหตุผลสมเหตุสมผล ว่าจิตวิญญาณของเราเมื่อออกจากร่างแล้วยังคงมีความรู้สึกนึกคิดได้ พุดง่าย ๆ ก็ว่าวิญญาณยังไม่ตายในบั้นนี้ เราอยากนำท่านให้มาเห็นชีวิตผู้ชอบธรรมหลังความตายว่า เขามีสภาพความเป็นอยู่อย่างไร ส่วนชีวิตคนชั่วคนอธรรมเรา จะพูดถึงในบทต่อ ๆ ไป

อนึ่ง ข้อความที่จะให้เป็นข้อ ๆ ต่อไปนี้ มุ่งไปในทางที่จะชี้หลักธรรมที่เชื่อถือได้ ท่านที่ผู้ชอบธรรมของพระเจ้าในโลกนี้ เขาจะได้ไปอยู่กับพระคริสต์ทันที ณ เมืองบรมสุขเกษม ทั้งนี้ โดยยึดเอาข้อความจริงเรื่องนี้ดังนี้

1. มนุษย์เข่นฆ่าได้เพียงแต่สังขาร แต่ประหารวิญญาณไม่ได้

“อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณแต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งการพิพากษาในนรกได้” (มัทธิว 10:28)

พระคำรัสของพระคริสต์เจ้าต่อนี้แสดงให้เห็นว่าสังขารกับจิตวิญญาณนั้นคนละอย่างกัน มนุษย์อาจจะเข่นฆ่าทำลายกันก็ได้ก็เพียงแต่ร่างกายหรือสังขารเท่านั้น แต่จะแต่ต้องจิตวิญญาณไม่ได้เลย จิตวิญญาณเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดสำหรับชีวิตโลกหน้า พระเยซูไม่ทรงถือว่าความตายของร่างกายเป็นสิ่งที่น่ากลัว แต่ว่าการเพิกเฉยต่อพระเจ้าและการไม่เชื่อฟังซึ่งนำไปสู่การถูกตัดสินลงโทษ ยังผลให้ร่างกายและจิตวิญญาณต้องพิพากษาในบึงไฟต่างหาก หากเป็นความน่าสะอึ้งกลัว

2. วิญญาณผู้ชอบธรรมในพระเจ้าได้ไปเมืองบรมสุขเกษมทันทีที่วิญญาณออกจากร่าง

“ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขา (โจรที่กลับใจใหม่) ว่า เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” (ลูกา 23:43)

พระมหาเยซูคริสต์เจ้าทรงตรัสตอนนี้กับโจรที่ฟังกลับใจใหม่สด ๆ ร้อน ๆ ที่กำลังถูกตรึงบนไม้กางเขนใกล้ ๆ พระองค์ ทั้งพระองค์และโจรร้ายเวลานั้น ใกล้ถึงความมรณกรรมอยู่แล้ว คงเหลืออีกไม่กี่นาทีเท่านั้น ถึงโจรร้ายผู้นี้จะอยู่ในความทรมานบนไม้กางเขน แต่ก็อดที่จะสังเกตดูพระคริสต์ทุกอิริยาบถอย่างเที่ยงธรรมไม่ได้ เขาเห็นพระเยซูอธิษฐานเผื่อคนที่ประทุษร้ายพระองค์ ขอพระเจ้าทรงอโหสิกรรมให้เขา นี่ทำให้เขาเกิดความศรัทธาและความมั่นใจว่า ผู้นี้จะเป็นผู้ได้อื่นไปไม่ได้ นอกจากพระบุตรของพระเจ้าสูงสุด ดังนั้นเขาจึงโน้มถ่อมจิตวิงวอนพระเยซูว่า “พระเยซูเจ้าข้า ขอพระองค์ทรง

ระลึกถึงข้าพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแผ่นดินของพระองค์” พระเยซูคริสต์ครั้ง ได้ยินเสียงของผู้
ถ้ำนึกผิด พระองค์เมตตาเขาและประทานคำสัญญาว่า “วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม”

เห็นแล้วหรือยังว่า ถ้าจิตวิญญาณของพระเยซูและโจรสลัดนั้นจะยุติกันแต่ความตายจริง พระ
สัญญาของพระเยซูที่ให้แก่โจรสลัดใจใหม่ว่า

“วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” ใช้การไม่ได้ แต่นั่นเป็นไปไม่ได้เด็ดขาด

3. พระเจ้าเป็นพระเจ้าของคนเป็นไม่ใช่ของคนตาย

“พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็นด้วยจำเพาะ พระเจ้าคน
ทุกคนเป็นอยู่” (ลูกา 20:38)

มีนักศาสนาหัวสมัยใหม่ ในสมัยพระเยซูเกิดขึ้นชื่อว่าซาดูกายพวกนี้ไม่ยอมเชื่อทั้งนั้น ไม่ว่าจะ
เป็นเรื่องทูตสวรรค์หรือจิตวิญญาณหรือเรื่องการฟื้นคืนชีพ วันหนึ่งพวกนี้มาหาพระเยซูทดลองพระองค์
หวังจับผิด ในถ้อยคำของพระองค์ พวกเขาจึงตั้งกระทู้ถามพระเยซูว่า มีครอบครัวหนึ่งมีบุตรชายเจ็ดคน
คนแรกแต่งงานกับหญิงคนหนึ่ง แต่ไม่ช้าไม่นานบุตรหัวปีนั้นตายจากไปโดยไม่มีบุตร ตามธรรมเนียม
หรือกฎของโมเสสมีไว้ว่า น้องชายถัดไปควรรับนางนี้มาเป็นภรรยาเพื่อรักษาชาติตระกูลของตนไว้ แต่
ว่าไม่ช้าไม่นานบุตรคนที่สองก็ตายจากไปอีกโดยไม่มีบุตร ดังนั้นคนที่สามต้องรับต่อไปและเป็นอย่างนี้
จนครบเจ็ดคน อยากทราบว่าเป็นวันที่เป็นขึ้นจากตายอีกนั้น หญิงนี้จะเป็นภรรยาของใครกันแน่ พระเยซู
ทรงตอบข้อกระทู้ถามโดยดำนิเขาเหล่านั้น ในความเขลาเรื่องชีวิตฝ่ายวิญญาณ แล้วพระองค์ดำเนิน
เรื่องต่อไปว่า ประการแรกผู้ที่มีสิทธิ์ในการฟื้นคืนชีพเขาจะไม่ทำการสมรสกันอีกต่อไป เขาจะมีสภาพ
เหมือนทูตสวรรค์ แล้วพระเยซูให้เขาย้อนหลังระลึกถึงพระคำของพระเจ้าที่ตรัสแก่โมเสสที่พุ่มไม้เพลิง
นั้น เพราะที่นั่นพระเยโฮวาห์เจ้าสำแดงพระองค์เองว่าเป็นพระเจ้าของอับราฮัมอิสอัคและยาโคบ พร้อม
กันนั้นพระเยซูทรงเสริมขึ้นว่าพระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น” ที่
พระองค์ตรัสเช่นนี้หมายความว่าอะไร จะแปลความหมายนี้เป็นอย่างอื่นไม่ได้ นอกจากขณะนี้ อับราฮัม
อิสอัค ยาโคบต้องยังคงมีชีวิตอยู่ไม่ที่ใดก็หนึ่ง “จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า”

4. การละร่างกายนี้คือการไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

“ข้าพเจ้าลึกลงใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่าข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจากไปเพื่ออยู่กับ
พระคริสต์ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก แต่การที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตในร่างกายนี้ก็จำเป็นมากสำหรับพวกท่าน
(ฟิลิปปี 1:23-24)

พระธรรมตอนนี้เป็นถ้อยคำของท่านอัครทูตเปาโล ผู้ซึ่งตรากตรำการทำงานเพื่อเกียรติของพระ
คริสต์มาเป็นปี ๆ บัดนี้ท่านชราแล้วเร็วแรงก็โรยราไปทุกที กอปรก็ยังคงต้องเผชิญกับความยากลำบาก
นานาประการทำให้ท่านคิดอยากจะลาโลกไปอยู่กับพระคริสต์เสียที แต่อีกใจหนึ่งยังห่วงใยชาวฟิลิปปี

ยากแนะนำให้คุณในเมืองนั้น รู้จักความจริงต่อไปนี่เองทำให้ท่านเกิดความลังเลใจดังที่ท่านระบายออกมาในจดหมายนั้นว่า จะลาไปอยู่กับพระคริสต์หรืออยู่ต่อไปเพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้คนที่ต้องการช่วยเหลือดี แต่แล้วท่านก็ตั้งใจอยู่เพื่อช่วยเหลือชาวฟิลิปปีต่อไปอีก

ท่านเปาโลมีความมั่นใจว่าเมื่อจำต้องละสังขารนี้ไปแล้วท่านก็จะได้เสวยความสุขกับพระคริสต์ ถ้าความตายเป็นความอวสานของมนุษย์จริงแล้ว ท่านอัครทูตเปาโลจะรีบร้อออกจากโลกนี้ไปเพื่อประโยชน์อะไรเพราะทุกสิ่งจะต้องล้มหายตายจากไปสิ้น ไม่มีความหวังอะไรให้ชื่นใจเลย แต่ท่านมีความแน่ใจแน่ชัดเมื่อจากโลกนี้ไปท่านจะได้ไปอยู่กับพระคริสต์และด้วยสาเหตุอันนี้แหละ ทำให้ท่านเฝ้าคอยชั่วโมงนั้นที่ท่านอำลาโลกไป

5. ประสบการณ์ของท่านอัครทูตเปาโล เมื่อถูกรับขึ้นไปสวรรค์ชั้นที่สาม “ข้าพเจ้ารู้จักชายผู้หนึ่งผู้เลื่อมใสในพระคริสต์สิบสี่ปีมาแล้ว เขาถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นที่สาม (แต่จะไปทั้งกายหรือไม่ มีกายข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) ว่า...คนนั้นถูกรับขึ้นไปเมืองบรมสุขเกษมและได้ยินวาทะที่จะพูดเป็นคำไม่ได้และมนุษย์จะออกเสียงก็ต้องห้าม (2 โครินธ์ 12:2-4)

ท่านอัครทูตเปาโล นับว่าได้รับประสบการณ์ที่น่าประหลาดยิ่ง คือถูกรับไปยังเมืองบรมสุขเกษมได้พบได้เห็นความประหลาดมหัศจรรย์จนพูดไม่ออกอธิบายไม่ได้ ท่านเพียงเล่าให้ฟังว่าท่านถูกรับไปจริง แต่จะไปด้วยกายหรือทางวิญญาณท่านไม่ทราบ มันเป็นไปได้ที่ท่านถูกรับไปทั้งกายสู่สวรรค์เช่นเดียวกับท่านเอเลีย แต่ว่าแม้ท่านเองยังไม่แน่ว่าเป็นประการใด บางท่านให้ความคิดเห็นว่าคุณได้รับศุภนิมิต เมื่อตอนท่านถูกหินขว้างจนสิ้นสติ ขณะที่ท่านทำการสั่งสอนอยู่เปรียบเทียบกับ 2 โครินธ์ 11:25 และกิจการ 14:19-20 มันเป็นไปได้เช่นกันที่ท่านเปาโลอาจถูกรับโดยทางวิญญาณเท่านั้น แต่จะเนื่องด้วยทางใดก็ตามนั้น ไม่ใช่เรื่องสำคัญที่สำคัญมันก็มีอยู่ว่าตามถ้อยแถลงของท่านยืนยันว่าท่านมีความเชื่อว่าเมื่อท่านลาโลกนี้ไปแล้ว จิตวิญญาณของท่านไปแล้วยังคงเป็นอยู่ต่อไป มีความรู้สึกได้ สามารถชื่นชมยินดีกับมหาพรตที่เมืองบรมสุขเกษมได้

บทที่ 3 พระเยซูทรงเผยชีวิตหลังจากความตายมีจริงจากเรื่องเสฐฐี

และลาซารัส

ยังมีเสฐฐีคนหนึ่ง นุ่มนวลผิวสีม่วงและฝ้าปานเนื้อดีรับประทานอาหารอย่างประณีตทุก ๆ วัน และมีคนขอทานคนหนึ่ง ชื่อลาซารัสเป็นแผลทั้งตัวนอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเสฐฐีและเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเสฐฐีนั้น แม้นสุนัขก็มาเลียแผลของเขา อยู่มาคนขอทานนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเสฐฐีนั้นก็ตายด้วยเขาก็ฝังไว้แล้วเมื่ออยู่ในแดนมรณาเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เสฐฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่ไกลและลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน เสฐฐีจึงร้องว่า “อับราฮัมบิดาเจ้าข้า” ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอให้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำ มาแตะลิ้นของเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตรากตรำทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้” แต่อับราฮัมตอบว่า “ลูกเอ๋ยเจ้าจงระลึกว่า เมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่เจ้าได้ของดีสำหรับตัวและลาซารัส ได้ของแล้ว แต่เดี๋ยวนี้เจ้าได้รับความเล้าโลม แต่เจ้าได้รับความแสนระทม นอกนั้นระหว่างพวกเรากับพวกเจ้าผิดต่อท่าน จงเตือนเขาและมีเหตุใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดกลับใจจงยกโทษให้เขา แม้ปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี่ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือจะข้ามมาจากที่นั่นมาถึงเราก็ไม่ได้ เสฐฐีนั้นจึงว่า “บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านให้ลาซารัสไปยังบ้านเกิดของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสเป็นพยานแก่เขาเพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้” แต่อับราฮัมตอบเขาว่า “เขามีโมเสส และพวกผู้เผยพระวจนะนั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด” เสฐฐีนั้นจึงร้อง “มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาคงกลับใจเสียใหม่” อับราฮัมจึงตอบเขาว่า “ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะ แม้แต่คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะไม่เชื่อ (ลูคา 16:19-31)

เรื่องราวจากพระคัมภีร์ข้างบนนี้ ไม่ใช่เป็นคำอุปมา เพราะถ้าเป็นคำอุปมา ย่อมพูดเชิงเปรียบระหว่างสิ่งที่เห็นได้กับสิ่งที่เห็นไม่ได้ แต่อยู่ในกรณีนี้เป็นพระคำสัตย์ตรงไปตรงมาเกี่ยวกับสิ่งที่มองไม่เห็น เมื่อพระองค์ตั้งต้นกล่าวว่า ยังมีเสฐฐีคนหนึ่ง จะทำให้เราเข้าใจไปอย่างอื่นไม่ได้ นอกจากจะยอมรับโดยคุณวิ้วว่ามีเสฐฐีคนหนึ่ง

การที่พระองค์จะจงยกเอาคนมั่งมี ที่ไม่ยอมเดินทางของพระเจ้ามาเป็นตัวอย่าง ให้เห็นถึงชีวิตหลังความตายของเขานั้นย่อมแสดงว่าเรื่องนี้มีความหมายที่สำคัญและลึกซึ้งยิ่งมากเป็นที่น่าสังเกตว่า ชายมั่งมีคนนี้ก็มิเห็นว่า ถูกตำหนิเพราะทำผิดอะไรสักอย่างเดี๋ยว เขาไม่ได้ชื่อว่าเป็นคนชั่วร้ายแต่อย่างใด ถ้าพูดกันอย่างธรรมดาโลกแล้วละก็คนที่เป็นอาเสียใหญ่ชื้อหอมคนหนึ่งทีเดียว ความเป็นเสียใหญ่ของเขาไม่ใช่ได้มาจากการ โกงไครมา เขารวยจนเอาอะไรก็ได้สมใจปรารถนาเหมือนเนรมิตเอาได้มีชีวิตอยู่

อย่างสำรวมีเสื้อผ้าสวย ๆ สวมใส่ มีอาหารแพง ๆ รับประทานมันดูช่างสุขจริง ๆ ตามสายตาของคนทั่ว ๆ ไป

แต่ว่าสิ่งที่น่าเศร้าใจในชีวิตของคนมั่งมีคนนี่คือ ใจของเขาปักถึงลงในความมั่งคั่งของโลกนี้เท่านั้น ไม่ส่อให้เห็นว่ามีความสนใจใฝ่ดีกับความตายที่จะมาถึงตัว เขาทำตัวประหนึ่งกับว่าจะมีอายุยืนยาวอยู่ค่าฟ้าเช่นนั้น

พระเยซูได้ตรัสต่อไปถึงอีกคนหนึ่งซึ่งมีนิสัยใจคอและความเป็นอยู่ต่างกับเศรษฐีราวฟ้ากับดินที่เดี๋ยวผู้นั้น คือ ลาซารัส คนนี้เป็นคนต่ำศักดิ์ไร้ทรัพย์ อับรูป นั่งขอทานหน้าบ้านเศรษฐี เขาเป็นคนอนาถจริง ๆ สวมเสื้อผ้าก็ขาดกระรุ่งกระริ่งปะหน้าปะหลังซ้ำยังมีแผลตามเนื้อตามตัว มีสุนัขเป็นเพื่อนแน่นอนละเศรษฐีคนนั้น ต้องทำเลื่องเห็นสภาพของลาซารัสนี้ทุกครั้งที่ผ่านประตู และแน่นอนที่สุดเขาต้องรู้อย่างเต็มอกว่าขอทานผู้นี้ต้องการอะไร ลาซารัสจะได้อะไรบ้างจากเศรษฐีผู้นี้ไม่ได้ระบุไว้ แต่เท่าที่ทราบก็คือเศษกระดูกจากโต๊ะเศรษฐีนี้เท่านั้น ดูเหมือนว่าจะมีแต่สุนัขเท่านั้นกระมังที่สงสารเห็นใจ คอยเลียบาดแผลให้ทุกครั้งที่ผ่านมาไป

ถึงลาซารัสจะไร้ทรัพย์ อับลักษณ์ และไร้ญาติขาดมิตรเช่นนี้ก็ตาม ลาซารัสซึ่งแปลว่า “พระเจ้าเป็นที่พึ่งของข้าพเจ้า” ก็ยังมีแสงแห่งความหวังอยู่ข้างหน้าเขานั่นคือชีวิตโลกหน้า ความมั่นใจของเขาอยู่ในพระเจ้า เขาได้เห็นความประเสริฐที่รออยู่ข้างหน้า เวลาล่วงไปจนวันหนึ่งลาซารัสก็ลาจากโลกพันทุกขเวทนา และความสังเวชแห่งสังขารของเขา แต่เศรษฐีก็ตายเช่นกัน และนำเขาไปฝังไว้ ส่วนลาซารัสจะได้ฝังตามประเพณีหรือไม่นั้น ไม่ปรากฏการที่เอ่ยถึงพิธีฝังศพของท่านเศรษฐีนี้เป็นการส่อให้เห็นว่า พิธีนี้ต้องเป็นไปอย่างมโหฬาร และจะต้องมีการเล่าประวัติอะไรต่ออะไรกันตามพิธี แต่ไม่ช้าไม่นาน เรื่องของเศรษฐีก็เลื่อนไปจากความทรงจำของคนทั้งหลาย ร่างกายก็ค่อย ๆ เน่าเปื่อยผุพังกลายเป็นธุลีไป เมื่อมาถึงจุดนี้แล้วก็ยังไม่แน่ว่าเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดสำหรับเรื่องนี้ ที่สำคัญในเรื่องนี้คือ สิ่งที่พระเยซูทรงตรัสต่อไปถึงสิ่งไม่มีนักเขียนคนใดอาจกล้าเขียนขึ้นได้ นั่นคือ สภาพความเป็นจริงของชีวิตหลังความตาย พระองค์ได้รู้ความลับที่ผู้คนอยากรู้หรืออยากเห็นกันมานานแล้วนั้นออกเสีย ความจริงได้เผยออกมาให้เห็นประจักษ์ว่า ทั้งลาซารัสและเศรษฐีไม่อาจพ้นจากหลุมฝังศพ แต่วิญญาณของทั้งคู่ถูกรับไปอยู่ที่หนึ่งทันที ชื่อว่าเฮเดส เมืองเฮเดสนี้พระคัมภีร์ได้ให้รายละเอียดดีกว่า ที่นั่นยังแบ่งออกเป็นสองสถานที่โดยมีเหวใหญ่เป็นเครื่องแบ่ง

ทูตสวรรค์เป็นผู้รับลาซารัสไป

การจากไปของลาซารัส ที่พระเยซูเอ่ยถึงนั้นจะเป็นแบบเดียวกับการจากโลกของผู้ชอบธรรมของพระเจ้า บัคคัลที่วิญญาณออกจากร่างของลาซารัสทูตสวรรค์ของพระเจ้า ก็รับประทับประคองไปเมืองบรมสุขเกษมพันทิ (อกอับราฮัมเป็นชื่อที่พระเยซูใช้กับเมืองบรมสุขเกษม) การที่วิญญาณถูกรับไป

โดยทศสวรงค์ไม่ใช่เป็นเรื่องที่น่าประหลาดเลย เพราะตามพระคริสตธรรมเดิมได้เผยเรื่องนี้อย่างชัดว่า ทศของพระเจ้าแควดล้อมเหล่าคนที่ยำเกรงพระองค์และทรงช่วยเขาให้พ้นจากจากภัยอันตราย (สดุดี 34:7) พระธรรมสดุดียังกล่าวเสริมต่อไปอีกว่า ทศของพระเจ้ารับหน้าที่จากพระเจ้าที่จะดูแลรักษาผู้ที่วางใจในพระองค์

“เพราะพระองค์จะให้พวกทศของพระองค์ ค้อมครองท่านให้ระวังรักษาตามมรรคาของท่าน ทั้งสิ้น” (สดุดี 91:11) พระเยซูทรงตรัสให้เราทราบว่า ทุกคนที่เชื่อใจพระเจ้ารวมทั้งลูกเล็กเด็กแดง มีทศสวรงค์คอยเฝ้ารักษาไว้เสมอ “จงระวังให้คืออย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ทศสวรงค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ มัทธิว 18:10) เป็นที่แน่นอนว่าทศของพระเจ้าอยู่ด้วยกับเรา ขณะเมื่อเราลาโลก มีคนนับไม่ถ้วนเป็นพยานสนับสนุนความจริงว่าก่อนที่วิญญาณจะออกจากร่าง ได้เห็นทศสวรงค์ของพระเจ้า

เรื่องนี้ก็นำความอบอุ่นใจมาสู่เรายิ่งนัก เพราะเมื่อคริสเตียนถึงเวลาอำลาโลก ก็ยังมีเทวดาทศของพระเจ้าคอยรับส่งไปจนถึงที่แห่งเมืองบรมสุขเกษม ถึงลาซาร์สจะไร้ยศและมีชีวิตอย่างน่าสังเวชที่สุด ตามสายตาของสังคมมนุษย์เขาเป็นเพียงคนขอทานที่คนดูหมิ่นเหยียดหยาม แต่ถึงกระนั้นเมื่อเขาจบชีวิตลงไม่ใช่มีเทวดาทศองค์เดียว แต่หลายองค์ที่เดียวอยู่ด้วย เมื่อวาระสิ้นสุดชีวิตในโลกนี้แนะนำพาจิตวิญญาณของท่าน ไปยังที่สบาย สันติสุขที่เมืองบรมสุขเกษม

ให้เราหวนกลับมาทศถึงเศรษฐีคนนั้นอีกหน่อยหนึ่ง ไม่ปรากฏว่ามีเทวดาทศปรากฏอยู่เลย ก่อนเวลาสุดท้ายมาถึงเขาใช้ชีวิตอย่างโอ้อวดแต่ผู้เดียวโดยไม่คิดถึงผู้อื่น และไม่อาทรร้อนใจถึงสวรรค์นรก เขาไม่แยแสอะไรเลยต่อลาซาร์สผู้นำสงสารที่ขอทานอยู่ที่ประตูหน้าบ้าน บัดนี้เขาต้องรับกรรมเช่นกัน คือไม่มีใครเลยแม้แต่เทวดาทศองค์หนึ่งที่ใส่ใจต่อเขา ผู้ใดก็ตามที่หันหลังให้แก่พระเจ้าผู้นั้นก็ย่อมอนุญาตให้ผู้มีอำนาจชั่วคือผีมารต่าง ๆ เข้ามาเป็นพรรคพวกก่อนที่ยูดาอัสการิโศคปฏิบัติกรทศขยายพระเยซูแล้วฆ่าตัวเองตาย พระคัมภีร์ได้กล่าวว่าซาตานได้เข้าไปสิงสู่ในตัวของเขาแล้ว (โยฮัน 13:27) ดังนั้นซาตานจึงเป็นผู้ที่อยู่กับยูดาผู้นั้นในเวลาตาย เจ้าผีซาตานคนนั้นจะตามเขาไปด้วยจนถึงเมืองผีด้วยหรือเปล่านั้นสุดที่จะทราบได้ แต่ที่ทราบเมื่อก่อนมันเป็นผู้ถือกุญแจแห่งเมืองผี จนกระทั่งเมื่อพระองค์ได้เสด็จไป และยึดเอากุญแจนั้นไว้ในพระอำนาจของพระองค์ (วิวรณ์ 1:18)

คนชั่วจะถูกหม่มาร หรือ พวกขมบาลพาตัวไปเมืองผีหรือไม่นั้น ไม่มีข้อยืนยันที่แน่นอน แต่ที่แน่นอนที่สุดวิญญาณคนชั่วจะต้องไปเมืองผีที่เต็มไปด้วยความมืดมน และนี่เป็นกฏตายตัวที่ไม่มีใครสามารถคัดแปลงหรือข้ามกฏนี้ไปได้

ผู้อ่านที่รัก เรื่องนี้สำคัญมากถ้าท่านอยากได้เหมือนลาซาร์รับเอาพระเจ้ามาเป็นสรณะ เมื่อท่านจะลาโลกนี้ไปเมื่อใดจะมีเทวดาของพระเจ้า (ไม่ใช่ผีปิศาจ) จะพาท่านไปยังดินแดนสุชาวดี เมืองที่หวังไว้ นั่นเมืองศีและเมืองบรมสุขุมเกษม

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้เผยให้เราเห็นสภาพของสถานที่อยู่ของวิญญาณไว้ไม่ใช่น้อย พระคัมภีร์ได้เผยให้เราทราบว่าคนชั่วกับคนดีแยกกันอยู่คนละแห่ง ในระหว่างสองแห่งนี้ตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่า มีเหวใหญ่ขวางกั้นแบ่งสองเมืองนี้ไว้ พระเยซูคริสต์เจ้าบอกไว้อย่างชัดเจนว่า เศรษฐีและลาซาร์สแยกกันอยู่คนละเมือง

“เหตุใดที่เศรษฐีหมดสติที่ ที่จะไปอยู่เมืองบรมสุขุมเกษมอันเป็นที่อยู่ของลาซาร์สนั้น? สาเหตุมีหลายประการด้วยกันดังต่อไปนี้

1. เศรษฐีทุ่มเทชีวิตจิตใจทั้งหมดสำหรับโลกนี้เท่านั้น ไม่มีการคิดเตรียมตัวสำหรับโลกหน้า เขาไม่ยอมรับเอาพระเจ้าเป็นสรณะ พระเจ้าเป็นสรณะของเขาไม่ได้ถ้าเขาไม่ทูลขอและต้อนรับพระองค์

2. เศรษฐีด้านต่อมมโนธรรมที่เรียกร่องอยู่ในใจของเขาถึงแม้เขาจะเห็นลาซาร์สนั่งขอทาน อยู่ที่ประตูบ้านอย่างดำดา แต่ก็ไม่มีใจเมตตาสักนิดเดียวตัวเองสวมเสื้อฝ้ายราคาแพง รับประทานอาหารชนิดคืออย่างเหลือเฟือ แต่ไม่ได้แผ่เมตตาจิตแก่ลาซาร์สคนขอทานนั้นแม้แต่น้อย ปล่อยให้หิวอดอยากตายได้อย่างใจเย็น

3. เศรษฐีถึงรู้เรื่องความจริงในพระคัมภีร์ของพระเจ้าเหมือนอย่างพี่น้องอื่น ๆ แต่เขาจะไม่ยอมเชื่อหรือยุ่งกับงานเกิน ไปจนเมินเฉยไม่แยแสกับเรื่องพระ ๆ เจ้า ๆ (ลูกา 16:31)

4. ตามหลักฐานในพระคัมภีร์ก็เห็นว่าเศรษฐีมีความเข้าใจดีเกี่ยวกับเรื่องกลับใจเสียใหม่ (ลูกา 16:30) แต่ดูเหมือนว่า เขามีความคิดเขาไปว่าพระเจ้าต้องแสดงปาฏิหาริย์ก่อนจึงจะเชื่อและกลับใจ (ลูกา 16:31) พระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านไม่กลับใจเสียใหม่ ท่านจะพินาศเหมือนกัน” ก่อนที่เศรษฐีจะตายเขาไม่ยอมกลับใจเสียใหม่ ดังนั้นเขาจึงต้องไปอยู่ร่วมกับคนอธรรม การที่เขาต้องตายไปอยู่เมืองศีไม่ใช่เพราะเขาเป็นเศรษฐีแต่เพราะเขาไม่ยอมกลับใจเสียใหม่

ครั้นเศรษฐีสำนึกได้ แต่ว่าอนิจจาเขาร้องครวญขอความช่วยเหลืออย่างน่าสังเวชจากอับราฮัม ที่อยู่ไกลออกไปอีกฟากหนึ่งกับลาซาร์สร้องขอความกรุณาให้ลาซาร์สเอาน้ำเพียงแต่ปลายนิ้วของลาซาร์สมาแตะที่ลิ้น เขาไม่ได้ขอให้้ออกพ้นไปเสียจากเมืองศี ย้ายไปอยู่ที่เมืองบรมสุขุมเกษม เพราะเขารู้แก่ใจแล้วว่าเป็นไปไม่ได้ ดังนั้นจึงขอความเห็นใจขอเพียงสิ่งเล็กน้อย แต่ก็ได้รับการปฏิเสธ ท่านอับราฮัมตอบเขาว่า

นอกนั้น ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี่ไปหาเจ้าก็ไม่ได้ หรือจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็ไม่ได้” (ลูกา 16:26)

พระเยซูทรงสอนไว้อย่างชัดเจนถึงเมืองทั้งสองนี้ มีอาณาเขตแน่นอนอยู่ทั้งสองฝ่ายจะปนเปกันไม่ได้ ความบาปเป็นโรคติดต่อร้ายกาจ ดังจะเห็นได้จากคนเป็นจำนวนมากกลายเป็นคนชั่วเพราะคนอื่นนำไปแท้ ๆ และนี่ก็เป็นเหตุผลอันหนึ่งว่า เหตุใดพระเจ้าจึงทำลายล้างชาวเมืองคะนาอันเพื่อว่าชนชาติอิสราเอลจะไม่ได้หลงกระทำผิดเพราะความสนิทชิดเชื้อกับความชั่วต่าง ๆ จากชนเหล่านั้น ในโลกหน้าก็ทำนองเดียวกันคนชั่วจะต้องถูกจำกัดสิทธิ์สถานที่ไม่ให้แพร่เชื้อโรคแห่งความบาปต่อไป ดังนั้น คนชั่วต้องถูกกักขังไว้อย่างเข้มแข็ง ไม่อย่างนั้นคนชอบธรรมจะติดเชื้อของพวกคนชอบธรรมนับว่าเป็นอันตรายอย่างยิ่งของผู้ชอบธรรม

แหวนใหญ่เป็นเครื่องกั้นระหว่างคนชอบธรรมของพระเจ้าและคนชั่วคนมีกิเลสตัณหา เมืองมนุษย์เราตายไปต่างคนก็ต่างไปที่ของตน สุขหรือทุกข์เวทนา คนชอบธรรมก็ไปอยู่ที่สุขกับผู้ชอบธรรม ด้วยเหตุนี้พระคัมภีร์จึงพูดถึงยูดาผู้ทรงยศพระเยซูว่าเขา “ไปยังที่ของตน” (กิจการ 1:25) นี่เป็นกฎธรรมดาผู้ที่มิมีกิเลสหนาจะอยู่กับคนที่ได้รับการไถ่บาปผู้พ้นบาปแล้วได้อย่างไรกัน ถ้าคนทั้งสองชนิดจะไปอยู่ด้วยกัน สวรรค์ก็จะไม่เป็นสวรรค์ต่อไปและจะต้องมีความทุกข์อย่างไม่รู้สิ้นสุดอีกต่อไปแน่นอนว่าเป็นการยุติธรรมดีทีเดียวที่คนชนิดไหนก็อยู่ร่วมกับคนชนิดนั้น

วิญญาณยังมีความรู้สึกเหมือนร่างกาย

ถึงร่างกายจะหมดความรู้สึกไปแล้ว แต่วิญญาณยังคงมีความรู้สึกอยู่ มีหลายคนพยายามเลี่ยงความจริงอันนี้ โดยกล่าวว่า เรื่องเศรษฐกิจกับลาซาร์สเป็นเพียงนิทานบางคนว่าเป็นคำอุปมาเท่านั้น แต่จะว่าเป็นอะไรก็ตามบทเรียนนี้ถ้าไม่ได้สอนว่า วิญญาณที่ออกจากร่างยังคงดำรงชีวิตต่อไปและมีความรู้สึกได้ด้วยแล้ว บทเรียนนี้สอนเราเรื่องอะไรกัน น่ากลัวว่าจะไม่มีบทเรียนอะไรอย่างอื่นอีกเลยเป็นแน่แท้แน่นอนนอกจากเรื่องที่ถูกกล่าวแล้วข้างต้น

มนุษย์ไม่ใช่มีแต่สังขาร แต่มีวิญญาณด้วยในเมื่อร่างกายหรือสังขารเรามีอาการสัมผัสทั้งห้าแน่นอนวิญญาณเราต้องมีความเกี่ยวข้องกับความรู้สึกอันนี้ดังเช่น เศรษฐีเมื่ออยู่ในเมืองฝิยังคงมีความรู้สึกนึกคิดอะไรต่ออะไรได้เช่น

1. เขาเห็นได้ “แล้วเมื่ออยู่ในแดนมรณาเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนักเศรษฐีจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมแต่ไกล”
2. เขาฟังได้ยิน เขาสามารถได้ยินสิ่งที่ท่านอับราฮัม สนทนากับเขา (ลูกา 25:31)
3. เขาสนทนาได้ เศรษฐีวิงวอนอับราฮัมขอให้ลาซาร์สมาหาเขา
4. เขาลืมรสได้เขาต้องการน้ำที่จะมาแตะที่ลิ้นของเขา
5. เขารู้สึกได้ เขารู้สึกความทนทุกข์เวทนา
6. เขามีความระลึกได้ ท่านอับราฮัมบอกเขาว่า “ลูกเอ๋ย จงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่...”

7. เขามีความสำนึกผิด เขาอยากให้ลาซาร์สไปเทศนาให้พี่น้องของเขาอีกห้าคน ที่ยังอยู่ในโลก ให้กลับใจใหม่

เหตุไฉนหนอเศรษฐีผู้นี้เมื่อลงไปอยู่ในเมืองผีแล้วยังมีความรู้สึกนึกคิดได้ เหตุใดเขาจึงเห็นได้ ทั้ง ๆ ที่ตาของเขามีมืดมิด แล้วเมื่อตายนั้นเหตุใดเขาจึงยังคงชิน รู้สึกและมีอาการได้ยินทั้ง ๆ ที่สังขารก็ ถูกฝังไว้ในอุโมงค์แล้ว ข้อไขอันนี้ก็คือในเมื่อร่างกายมีความรู้สึกได้ วิญญาณก็มีความรู้สึกได้เช่นกัน ท่านเคยสังเกตบ้างหรือเปล่าว่าขณะเมื่อเราฝันถึงตาจะปิด หูจะไม่ได้ยิน แต่ในความฝันนั้นเรายังเห็นได้ หูเรายังได้ยินได้ ขณะที่เราฝันอยู่นั้นมันมีความรู้สึกไม่ผิดอะไรกับขณะที่เรตื่นอยู่ ตัวที่เห็นสิ่งต่าง ๆ ได้ ในขณะที่หลับนั้นแหละเป็นความจริง ด้วยเหตุนี้เองวิญญาณของเราเมื่อออกจากร่างก็จะเป็นได้เหมือนกับ ขณะที่ยังอยู่ในร่างกาย

ความสำนึกผิดของเศรษฐี

ท่านทั้งหลายจงรู้เถิดว่าเมืองผีเป็นเมืองที่น่ากลัวยิ่งนัก วิญญาณใด ๆ ก็ตามที่ไม่มีความหวังใจ ในพระเจ้า เขาผู้นั้นกำลังอยู่ในฐานะที่น่าสังเวชที่สุด เมื่อวิญญาณออกจากร่างในขณะที่นั้นจะไม่มีเทวดา ของพระเจ้ามาประคองรองรับวิญญาณของเขาไปยังที่เมืองสงบสุข วิญญาณที่คือดั่งก็จะถูกดึงดูดเยี่ยงแรง ดึงดูดของโลกลงไปสู่ที่เดียวกันกับวิญญาณคนอื่น ๆ ที่เดียวกันนั้น ที่นั่นจะหาความชื่นใจใด ๆ ไม่ได้เลย ไม่มีอาหารจะรับประทาน ไม่มีน้ำที่จะดื่ม ไม่มีการหยุดพักจากความทุกข์เวทนาที่เลวร้ายที่สุด ก็คือ “สิ้นหวัง” เศรษฐีผู้ตัวดำนึกและเล็งเห็นสภาพตัวเองว่า เป็นผู้ไม่เหมาะสมกับเมืองบรมสุขเกษม เขาจึงไม่พยายามทะเยอทะยานที่จะขึ้นไปร่วมกับชนบริสุทธิ์เหล่านั้น อีกทั้งเห็นเหวที่กว้างใหญ่ระหว่าง ที่เขาอยู่กับเมืองบรมสุขเกษมนั้นด้วยสุดที่จะไปมาหาสู่กันได้ บัดนี้เขาสำนึกแล้วถึงความเฉยเมยต่อพระเจ้า ความคือด้านที่ไม่ยอมเชื่อพระองค์อีกทั้งความเป็นผู้ใจไม่ใส่ระกำ เมื่อขณะที่เขาดำรงชีพอยู่ในโลก และแล้วผลกรรมอันนี้เองที่ได้นำเขามาสู่ทุกคืนมนช่วงเป็นที่แห่งความทรมาณอะไรเช่นนั้น โอ สิ้นหวัง แล้วหนอข้า

นอกจากความสำนึกถึงตัวเองแล้ว เขายังมีความระลึกได้ว่าเขามีพี่น้องอยู่อีกห้าคนที่ยังไม่ตาย แน่นนอนละเขาเหล่านั้นที่อยู่เบื้องหลังต้องแบ่งสินมรดกกันตามธรรมเนียมแล้วดำเนินชีวิตอย่างหา ความคิดไม่ได้ และประมาทเยี่ยงเขา และเขาเหล่านั้นต้องพอกันสนุกสนาน เลี้ยงดื่มสุรายาเมาปล่อยกาย ปล่อยใจไปตามตัณหาแล้วแต่จะชักไปที่ใด โดยหารู้ไม่ว่าเวลากำลังผ่านไปอย่างรวดเร็ว... ชั่วโมงแห่ง การมาถึงเมืองผีใกล้เขาเหล่านั้นเข้ามาทุกขณะ อีกไม่ช้าปากแห่งเมืองผีก็จะได้สูบคนเหล่านี้ให้มาอยู่ที่ เดียวกันกับเขา เขาไม่อยากจะให้พี่น้องของเขาต้องมาอยู่ในสถานแห่งนี้ ดังนั้นเศรษฐีจึงร้องวิงวอนขอให้ อับราฮัมส่งลาซาร์สไปบ้านของเขา เพื่อจะเตือนสั่งสอนพี่น้องของเขา คำวิงวอนของเขาเป็นหมัน ถึงแม้

จะวิงวอนชนิดน้ำตาเป็นสายเลือดก็ตาม ท่านอับราฮัมตอบเขาว่าถ้าคนเหล่านั้นปฏิเสธไม่ยอมเชื่อพระคัมภีร์แล้ว ถึงจะมีคนที่พินคืนชีพมาบอกก็ยังไม่เชื่ออยู่นั่นเอง

อับราฮัมจึงตอบเขาว่า ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะแม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะไม่เชื่อ (ลูกา 16:31) และแล้วการสนทนาระหว่างสองฝ่ายคือเศรษฐกิจกับท่านอับราฮัมก็ต้องปิดฉากลงหัวใจเศรษฐกิจเวลานี้รุ่มร้อนในข่าวดีแห่งความหลุดพ้นเต็มไปด้วยความสำนึกผิดในกรรมของตัว บัดนี้ เขาเห็นความจำเป็นที่ต้องเชื่อคำสอนของพระเจ้า เรื่องการกลับใจใหม่จนเป็นเหตุให้เขาวิงวอนอับราฮัมให้ส่งลาซารัส ไปประกาศตักเตือนพี่น้องของเขาทั้งห้า ในสมัยพระเยซูพระองค์ได้ทรงลำแดงการอัศจรรย์ทำให้ลาซารัส (ไม่ใช่คนของท่าน) เป็นขึ้นจากตายแทนที่ทุกคนจะเชื่อกลับมีคนใจแข็งกระด้างไม่ยอมเชื่อ ยอห์น 11:43 คนเราถ้าลองมีใจอคติไม่ยอมเชื่อแล้ว เขาก็จะไม่เชื่อ ไม่ว่าจะ เป็นเหตุผลหรือการอัศจรรย์ใด ๆ ก็ตาม พระเจ้าต้องการคนเป็น ไม่ใช่คนตายแล้วให้เป็นขึ้นมาทำการอัศจรรย์ พระองค์ใช้คริสตจักรของพระองค์ทำการอัศจรรย์เพื่อคนบาปทั้งหลาย จะกลับใจเสียใหม่ และเขาจะไม่ต้องตกไปยังเมืองทุกขเวทนาอันแสนเศร้านั้น

อกท่านอับราฮัม

มันช่างต่างกันอะไรเช่นนั้น เมื่อเราศึกษาชีวิตของลาซารัสเมื่อเขายังอยู่ในโลก และเมื่อเขาลาโลกไปยังเมืองบรมสุขเกษมฟากหนึ่งของชีวิตเอาละเราจะไม่เรียนเพียงเรื่องชีวิตของลาซารัสเท่านั้น แต่ให้เรามาศึกษากันต่อไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่ผู้เชื่อพระเจ้า นับตั้งแต่ที่พระเยซูทรงพินคืนพระชนม์ ลาซารัสมีความสุขแล้ว ไม่ต้องมีความทุกข์เข็ญต่อไป เขาได้อยู่ร่วมเสวยสุขกับชนบริสุทธิของพระเจ้าในดินแดนสุชาวดี ถาวรเป็นนิรันดร์.

บทที่ 4 นิमित เรื่องสวรรค์ และนรก

พระคัมภีร์เป็นพระคำของพระเจ้าเท่านั้น ที่ให้รายละเอียด และสภาพความเป็นจริงแน่แท้ของฐานะของคนชั่ว และชนบริสุทธ์ เราไม่ยอมเชื่อเลยว่าวิญญาณของผู้ตายแล้วจะไปเที่ยวเข้ามาถึงผู้ในคนแล้วอ้างตัวเองว่า เป็นผู้นั้นที่ตายไป แต่มีความจริงตลอดทุกยุคคริสตจักรว่ามีชนบริสุทธ์ของพระเจ้าที่ตายแล้วและได้รับอนุญาตให้กลับมาเล่าเรื่องที่ตัวเองได้เห็นและได้ยินเช่นเรื่องของลาซารัส (ไม่ใช่คนขอทาน) ผู้ตายไปแล้ว 4 วันเต็ม ๆ แต่โดยพระดำรัสของพระเจ้า เขากลับฟื้นคืนชีพอีก ถ้าประสบการณ์ของลาซารัสนี้ถูกบันทึกไว้ให้เราได้รับรู้เห็นด้วยเชื่อว่าจะเป็นเรื่องที่น่าทึ่งเป็นอันมาก พระเยซูคริสต์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่าพวกเขาจะสามารถทำให้คนตายแล้วเป็นขึ้นมาได้เช่นกัน (มัทธิว 10:8) และก็เกิดขึ้นจริงในชีวิตและการงานของท่านเปาโลและเปโตร เหตุการณ์ในทำนองเดียวกันนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งตลอดทุกยุคของคริสตจักร คือวิญญาณได้ออกไปจากร่างชั่วขณะหนึ่งและกลับมาฟื้นคืนชีพอีกครั้งราวต่าง ๆ ที่เขาได้พบได้เห็นขณะที่อยู่ในสภาพวิญญาณ ที่เล่าให้ฟังมันช่างสอดคล้องกับที่พระคัมภีร์บันทึกไว้

ขอให้เรายกตัวอย่างให้ท่านได้ทราบความจริงสักคนหนึ่ง เหตุการณ์นี้ได้บังเกิดในยุคนี้ ประสบการณ์ของเขาที่เล่าให้ฟังช่างเหมือนกับคำบอกเล่าในประสบการณ์ของเปาโลซึ่งถูกรับไปเมื่อบรมสุขเกษม 2 โครินธ์ 12 เหลือเกิน คนนั้นคือ “มาริธา เดวิส” ผู้นั้นนอนอยู่ในสภาพดับจิต 9 วันเต็ม ๆ เมื่อเขาได้ฟื้นขึ้นมาแล้วก็เล่าและลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับรู้ได้เห็นมา ประหลาดจริง ๆ มันช่างคล้องจองกับที่ได้บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ อย่างอัศจรรย์ที่สุด เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจทำให้เราทราบ ว่า เมื่อเราตายแล้ววิญญาณเราจะไปไหนกันและมีสภาพอย่างไรบ้าง เรื่องนี้น่าจะได้เตือนเรายังผู้ดำรงชีพอยู่เกี่ยวกับเรื่องอมตวิญญาณ

ในบทนี้ทั้งบทเราประสงค์ที่จะบอกกล่าว เล่าเรื่องสั้น ๆ ของหญิงคนนี้ว่าเธอได้พบเห็นอะไรมาบ้างระหว่าง 9 วันที่วิญญาณออกจากร่าง ก่อนที่เธอจะได้พบนิมิตสวรรค์นรก เธอกำลังอยู่ภายใต้การปรักปรำของความบาป เกิดมีความวอกแวกในความรอดตามคำบอกเล่าของเธอนั้น

เมื่อวิญญาณออกจากร่างดังที่ได้กล่าวไว้ ข้างต้นแล้ว สิ่งที่ได้พบได้เห็นโลกวิญญาณทั้งสองนั้นมันช่าง ตื่นเต้นระทึกใจแก่ใจผู้ฟังอย่างยิ่งด้วยเหตุนี้เองกระมังพระเจ้าจึงได้ฟื้นเอาเธอ มาเป็นผู้บรรยายความเป็นอยู่ของโลกฝ่ายวิญญาณทั้งสองนี้ เธอนอกจากจะได้เข้าไปรู้เห็นความจริงของเมืองบรมสุขเกษมแล้วพระเจ้ายังอนุญาตให้เธอได้เข้าไปดูสภาพเมืองผีเพื่อจะได้เห็นความลับที่ซ่อนอยู่นั้น สิ่งที่เราเล่ามาทั้งหมดเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับคำของพระเยซูในลูกา 16 มันคล้องจองกันเสียจริง ๆ เรื่องราวที่เธอเล่ามานี้น่าจะเป็นเรื่องที่เตือนสติคนทั้งหลาย ที่มีชีวิตอยู่อย่างประมาทไปสู่เมืองผีที่น่า

ขยะแขย เมืองแห่งความเศร้าใจดินแดนแห่งความสิ้นหวังต่อไปนี้เป็นรายละเอียดเรื่องราวของมาริชา ผู้เห็นเหตุการณ์นั้น

นิมิตเรื่องสวรรค์ – นรก

วาระที่วิญญาณของเธอซึ่งมีนามว่า มาริชา เดวิส กำลังเลื่อนลอยออกจากร่าง เธอได้เห็นแสงบรรเจิดจ้าประหนึ่งดาวที่มีแสงสุกใสได้เลื่อนลอยมาใกล้เธอ แล้วก็ปรากฏสิ่งนั้นกลายเป็นเทวดาของพระเจ้าที่กำลังเข้ามาใกล้เธอเมื่อเทวดาได้กล่าวทักเธอแล้วก็ตรัสว่า “มาริชาเอ๋ย เจ้าใครจะรู้จักเรา เราเป็นเทวดาแห่งความสุขสำราญ เราได้มาหาเจ้าวันนี้ก็ประสงค์ที่จะพาเจ้าไปพบกับความเป็นอยู่ของวิญญาณที่มาจากโลกที่เจ้าอยู่นั้น” อีกไม่นานต่อมาเธอและเทวดาพระเจ้าก็มาถึงบริเวณด้านนอกของเมืองบรมสุขเกษม แล้วทั้งสองก็เดินชมที่นั่นซึ่งเต็มไปด้วยสิ่งที่น่าสนใจ มีต้นไม้ที่กำลังผลิดอกออกผล มีเสียงเพลงไพเราะน่าฟังกับเสียงแข็งแซ่ของนกต่าง ๆ อีกทั้งยังเห็นความงดงามของบรรดาดอกไม้มานานาชนิด กำลังชูช่อสะพรั่งงามจับจิดทำให้เธอเพลินไป เทวดาจึงบอกเธอว่าจะชักช้าต่อไปไม่ได้เพราะว่า “เธอเป็นผู้รับใช้พระเจ้าให้ขึ้นมาดูเห็นสภาพความเป็นจริงแห่งวิญญาณ ของบุตรพระเจ้า ลาโลกไปแล้ว”

เธอได้พบกับพระมหาไถ่

ทั้งเธอและทูตของพระเจ้าเดินทางต่อไปสักครู่ใหญ่ก็มาถึงประตูเมืองแห่งความสุข ทันทีที่ก้าวเข้าไปเธอก็เห็นชนบริสุทธ์ของพระเจ้าและเทวดา มือถือเครื่องบรรเลง ทองคำอยู่ตรงหน้า เธอเดินต่อ....เดินไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงหน้าพระที่นั่งของพระเจ้าผู้ไถ่บาป ผู้ช่วยพลโลกให้พ้นการพิพากษาเพราะบาปของเรา เทวดาผู้พาเธอมานั้นตรัสแก่มาริชาว่า “มาริชาเอ๋ย นี่แหละพระเจ้าผู้ไถ่บาปของเจ้า พระองค์ผู้นี้เองได้ถือชาติมาบังเกิดเป็นมนุษย์ ขอมทนทุกข์เวทนาเพื่อเจ้า ณ บัดเดี๋ยวนี้เองมาริชาเกิดมีความสุข สุขคู่กล้าระคนความคารวะ ทำให้เธอสยบลงต่อพระพักตร์พระองค์แด่องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงยื่นพระหัตถ์ด้วยพระอาการเปี่ยมล้นไปด้วยความเมตตา พยุงเธอขึ้นมา และต้อนรับเธอเข้าสู่นครบริสุทธ์ ต่อจากนั้นได้ยินเสียงเพลงบรรเลงอย่างไพเราะจับใจ ในบรรดาหมูนักร้องนั้น เธอเห็นเพื่อน ๆ และญาติที่เธอเคยรู้จักลาโลกไปแล้วนั้นอยู่ตรงหน้าเธอ เขาเหล่านั้นเข้ามาปราศรัยกับเธอ ปรากฏว่า ในการสนทนานั้นสามารถเข้าใจภาษากันได้ดี เพราะว่าทั้งคู่ส่งกระแสจิตต่อกันและกันได้ ไม่มีอะไรเป็นสิ่งเร้นลับ ทุกอย่างเปิดเผยเหมือนมองเห็นในกระจก

มาริชาได้คอยสังเกตดูบรรดาผู้คนเหล่านั้นที่เธอรู้จักกัน ปรากฏว่า เขาช่างมีราศีมีความสุขเสียจริงคิดกับเมื่อตอนยังอยู่ในโลก เธอมองดูรอบไม่ปรากฏว่ามีคนแก่อยู่ ณ ที่นั้นสักคนเดียว สิ่งที่ได้พบได้เห็นทำให้เธอต้องสารภาพว่า จินตนาการเรื่องสวรรค์ของเธอที่มีอยู่เมื่อเอาเปรียบแล้วเหมือนเลข

ศูนย์ เปรียบเทียบกันไม่ได้เลย... ทูตของพระเจ้าตรัสแก่มาริธาว่า “มาริธาเอ๋ย จงรู้เถิดว่า ถึงมนุษย์จะเก่งสักเท่าใดก็ตามจะไม่มีใครที่จะสามารถล่วงรู้ถึงความสุขสันต์ที่แท้จริงของความเป็นอยู่ บนสวรรค์ได้หรอก” มาริธาได้รับอนุญาตให้ไปสนทนาปราศรัยกับชนบริสุทธิที่เมืองบรมสุขเกษมนั้น พบว่าคนเหล่านั้นพากันสรรเสริญพระเกียรติพระผู้ช่วยให้พ้นบาป ในจำนวนนั้นมีผู้หนึ่งถวายเพลงเชิงอชิสฐานว่า “โอความตายเหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน? โอหลุมฝังศพความมีชัยของเจ้าไปไหนเสียแล้ว” ไม่มีเหล็กในแห่งความตายสำหรับผู้เชื่อถือพระเยซู ต่อไปแล้ว และหลุมฝังศพจะมีชัยเหนือชาวเมืองบรมสุขเกษมก็หาไม่ได้ แล้วทูตสวรรค์ก็พาเธอไปที่ลานกว้างแห่งหนึ่งใจกลางนั้นมีกางเขนตั้งตระหง่านอยู่ และทูตของพระเจ้าองค์นั้นกล่าวแก่เธอว่า “ก่อนอะไรทั้งหมดครุ้ไว้เถิดว่าไม่ว่าใครที่นั่นที่สวรรค์นี้ ให้ความนับถือต่อไม้กางเขน เทวทูตของพระเจ้าตรัสต่อไปถึงความสัมพันธ์ ระหว่างทูตสวรรค์ของพระเจ้าและผู้เชื่อพระเยซูที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลก ว่ามีทูตสวรรค์นับไม่ถ้วนที่คอยดูแลให้ความอารักขาตลอดวันคืนแห่งชีวิตของเขาตามที่พระเจ้าทรงพระบัญชาให้นางมาริธาได้รับรู้เรื่องการเสด็จมาของพระเยซู ครั้งที่สองจากทูตสวรรค์นั้นอีกว่า พระเยซูใกล้จะเสด็จกลับมาครั้งที่สองแล้ว ความรอดใหญ่อยู่แค่เอื้อม ความรอดใหญ่ใกล้มาแล้วเหล่าทูตของพระเจ้าจงแซ่สาธุการแด่พระองค์เถิด เพราะอีกไม่ช้าพระผู้ช่วยมนุษย์ให้พ้นบาปจะเสด็จลงมา พร้อมเหล่าทูตอันบริสุทธิของพระองค์ ต่อจากเธอได้รับการเตือนสติพร้อมกับคำเตือนด้วยความรัก ที่เธอมีความวอกแวกขาดสมาธิและการอุทิศตัว เธอได้รับการเตือนสติว่า” หญิงเอ๋ยไม่มีทางใดหรอกที่จะเข้ามาสู่ดินแดนสุขาวดีนี้ได้ นอกจากทางของพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของโลก” ต่อจากนั้นเธอก็รับคำเล่าโลมใจเป็นการให้กำลังใจว่า “จงเป็นผู้มีสัตย์ซื่อความจริงที่เจ้าได้ประจักษ์แล้วนั้น แล้วเจ้าก็จะ ได้เสวยความสุขบนสวรรค์เช่นกัน”

ดินแดนแห่งอุกมิต

บทเรียนที่มาริธาได้รับจากทศสวรงค์ต่อไป คิดให้เห็นสภาพความเป็นอยู่ของเมืองผี ดินแดนแห่งความมืด ความสว่างและความมั่งคั่งมรณะการตาที่ผ่านมา บัดเดียนั้นก็อันตรธานหายไป เธอรู้ตัวว่าเธอกำลังย่างเข้ามาสู่ดินแดนขมบาล เวลานั้นเธอเต็มไปด้วยความสะอื้นงัวเงยเพราะภาพที่ปรากฏล้อมรอบนั้นเป็นเปลวไฟที่พวยพุ่งวับวามสลัดกับความสลัว เธอได้ตกอยู่ในห้วงแห่งความน่าขยะแขยงและความเศร้าหมองเหลือที่จะสาธยายได้ เธอหันมาทางทศสวรงค์ที่นำเธอมาเพื่อจะหนีให้พ้นเสียจากสิ่งน่าเกลียดน่ากลัวและความรู้สึกเศร้าสลดนั้น แต่อนิจจาทูตองค์นั้นหาอยู่ที่นั่นไม่ ปรากฏว่า ขณะนี้เธออยู่สถานที่ที่นี้อย่างเดียวดายนี่ก็อยากจะสวดอ้อนวอนพระเจ้า แต่ว่า....มันไม่สามารถจะทำได้อย่างใจนึก พุดไม่ออกบอกไม่ถูกมันคือไปเสียหมด และแล้วความสำนึกอันหนึ่งก็ผุดขึ้นในความทรงจำถึงชีวิตอันเห็นแก่ตัว ก่อนจากโลกมาทำให้เธอต้องอุทานขึ้นมาว่า “โอ ขอฉันได้กลับไปยังโลกสักชั่ว โมงเถอะถ้าไม่ได้ชั่ว โมงหนึ่ง ก็นาทีก็ได้ เพื่อกลับไปเตรียมตัวรักษาชีวิตจิตใจ และช่วยให้ดวงจิตทั้งหลายแห่งพิภพโลกอย่าได้เข้ามาที่นี่เลย” ความเศร้าสลดความหมองดำล้นใจอยากยังไม่ทันหายไป ความน่าหวาดเสียวประดังเข้ามาอีก เพราะต่อจากนั้นไม่นาน เธอก็รู้ตัวว่าขณะนี้เธอกำลังอยู่ในสถานกักกันวิญญานของคนชั่ว เธอได้ยินเสียงร้องครวญครางอึ้งอึ้งอีกทั้งเสียงหัวร่ออันแสนจะน่าเกลียดน่ากลัว และเสียงคำแข่งด่าคำหยาบโหลนลามก ดังให้ขรมไปหมด...ที่นั่น “ไม่มีน้ำให้สักหยดเดียว ที่พอจะช่วยดับความกระหายได้เลย” อันน้ำพุหรือลำธารต่าง ๆ ที่ปรากฏเห็นหรือก็เป็นเพียงอุปาทานภาพลวงตาเท่านั้น ครั้นยืนไม่มียื่นมือไปหมายจะเด็ดผลหมากรากไม้มาทาน ก็จะถูกไฟไหม้มือทีเดียว ความรู้สึกทุกขณะล้วนแต่เป็นเรื่องของความผิดหวัง และน่าอเนจอนาถใจจริง ๆ

ขณะที่มาริธากำลังตลิ่งพริ้งเฟริดกับภาพและความรู้สึกอันวับวาวอยู่นั้น ก็มีวิญญานของผู้หนึ่งซึ่งเธอเคยรู้จักกันดีในโลกเข้ามาใกล้เธอและพุดว่า “นี่ มาริธา ในที่สุดเราก็ได้พบกันอีกแล้วนะเธอเห็นฉันเวลานี้ที่เป็นวิญญานไร้สังขารอยู่ร่วมกับพวกนั้นที่ภายในจิตใจไม่ยอมรับเอาพระเยซู เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจนกระทั่งเขาจากโลกมาอยู่ที่นี้ชีวิตของฉันมีอันเป็นไปต้องจากโลกอย่างปุบปับฉับพลัน ไม่มีโอกาสได้เตรียมตัวเลย และแล้ววิญญานของฉันก็ต้องลอยตามกระแสจิตอำนาจชั่วที่เคียดแค้นใจของฉันมา เธอเอ๊ย เมื่อตอนที่ฉันยังเป็นอยู่ฉันชอบที่จะให้ใครต่อใครมานบนอบกราบกราน เจ้าศเจ้าอย่างอยากให้เห็นฉันนั้นคนนี้มีมาชมว่าตัวเองดี สวย มีหน้าซำยังปล่อยตัวปล่อยใจให้ความหยิ่งโส ความโลภโมโหสัน ใจแก่งแย่ง ใจรักความเพลิดเพลิด ความสนุกสนานอันไร้สาระมาครอบครองหัวใจอย่างชนิดถอนไม่ขึ้น ดิ่งไม่ออกส่วนเรื่องธัมมธรรมโมฉันไม่แยะเลย ใจของฉันไม่มีที่ว่างสำหรับพระเจ้าก็เพราะตมต่าง ๆ เหล่านี้เอง เป็นเหตุให้ฉันต้องลงมาอยู่ที่เมืองผีนี้ ซึ่งเป็นเหมาะแล้วสำหรับคนอย่าง

ฉัน ฉันเองก็เห็นว่าสมควรแล้วที่ใจเช่นฉันควรมารวมปนเข้ากับวิญญาณที่เมืองผีนี้นี้ ตลอดเวลาที่ฉันอยู่ที่นี้ถูกอำนาจประหลาดบังคับกดฉันอยู่ร่ำไป หาเวลาที่จะยุติจากรูมร้อนสักเพลาดียวก็ไม่มี เธอเอ๋ยฉันถูกอำนาจอะไรก็ไม่รู้เข้าสิงอยู่จนตัวไม่เป็นของตัวเอง...ทุกอย่างที่อยู่รอบตัวฉันล้วนเป็นอำนาจที่บังคับกดขี่ทำให้เกิดความยุ่งย่งใจอย่างสิ้นดี ฉันได้ชิมลัทธิรสการติดกับสิ่งชั่ววณมาแล้ว ฉันตกเป็นทาสความชั่ววนาประการทับถมกัน บัดนี้สิ่งชั่วชั่ววณกลายเป็นกับดักตัวเองความรู้สึกนึกคิดของฉันที่จะทำดีมันได้ตายด้านและความชั่วต่าง ๆ มันเข้ามาสิงสู่แทนที่ จนมันกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่ต้องมีมันอยู่เรื่อยไปจนชีพดับนี้แหละ”

“มาริธาเพื่อนเอ๋ย ฉันรู้สึกว่ามันไม่มีประโยชน์อะไรที่จะมาสาธยายสภาพแห่งความเศร้าแห่งนี้ ฉันเคยมีคำถามเกิดขึ้นในสมองบ่อย ๆ ว่า มันจะไม่มีมีความหวังอยู่บ้างเลยหรือนี่” และแล้วความรู้สึกอีกอันหนึ่งก็ผุดขึ้นเป็นการตอบว่า ความมีระเบียบเรียบร้อยจะมาอยู่ท่ามกลางความยุ่งเหยิงได้อย่างไร ความจริงเมื่อฉันยังไม่ตาย ก็มีคนเข้ามาดักเตือนกรรมที่จะสนองฉันเหมือนกัน แต่ว่าฉันก็ยังรั้นดันทุรังไปตามทางของตนเองแทนที่จะฟังคนเหล่านั้นที่เดินตามพระเจ้า บัดนี้ฉันต้องลอยละลิวมาสู่ขุมอันน่ากลัวขยะเขยงนี้ กรรมทั้งหมดพวกฉันได้ก่อมันขึ้นมาเอง พระเจ้าพระองค์ทรงแล้วซึ่งความยุติธรรม พระองค์เป็นผู้ตัดสิน พวกเราที่นี้รู้ตัวดีไม่ใช่เพราะพระเจ้าหรือที่พวกฉันต้องตกมาอยู่ที่แห่งความเศร้าโศกนี้ มันเป็นความผิดของพวกเราเองที่ทำอะไรต่ออะไรอย่างไร้ศีลธรรม เป็นอย่างไรบ้างเธอรู้สึกอีกอัดและกลัวกับภาพและสภาพแวดล้อมที่เธอเห็นอยู่เดี๋ยวนี้หรือเปล่า เธอเอ๋ย นี่เป็นเพียงกระฝักหนึ่งของความวิบัติ มันยังมีสภาพที่น่าทุเรศมากกว่านี้อีกหลายเท่านัก มาริธาฟังรู้ได้เถอะว่า ไม่มีมนุษย์ผู้ใดคนใดอยู่ด้วยกับเราเลยแม้แต่คนเดียว เรามีแต่ความมืดมนอนธกาลบางครั้งพวกเราที่นี้พยายามสร้างสรรค์ความหวังถึงความรอด เรายังคงจำเรื่องการไถ่บาปของพระเยซูได้ แต่ปัญหามีอยู่ว่าความรักความเมตตาของพระองค์จะมาโปรดถึงพวกเรา ที่อยู่ในความหม่นหมองและแดนมรณาหรือไม่ทั้งยังเคยคิดอีกว่าความรู้สึกนึกคิดที่ติดตัวเหมือนโซ่ผูกมัดรัดตัวไว้และความรุ่มร้อนในโลกีย์ตำหนออันบ้าคลั่งที่กำลังเผาผลาญเราอยู่ มันจะดับไปได้ไหมหนอ”

มาริธาขยับงเงียบกริบกับภาพฉากนี้ และทำให้เธอเข้าอกเข้าใจความระลึกได้ของมนุษย์ในเมืองผี ในเรื่องเหตุการณ์นี้มาริธาได้เขียนไว้ในหนังสือ เล่าให้ฟังไว้ดังนี้ “ฉากสุดท้ายอันแสนน่ากลัวติดตาติดใจทีเดียว และแล้วข้าพเจ้าก็ถูกพาออกไปจากที่นั่น ท่านที่รัก นี่เป็นเรื่องจริงวิญญาณที่ข้าพเจ้าเห็น (มาริธา) ในเมืองผีนั่น ล้วนแต่จำหน้าได้เมื่อครั้งยังอยู่ในโลก โอบัดนี้เขากำลังพากันทุกขเวทนาโศกาลัยอยู่ที่นั่น”

ทูตสวรรค์ของพระเจ้าที่นำเธอไปลอบโชนเธอและอธิบายบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่มาริธาได้พบเห็นนั้นทั้งยังย้ำว่าบุคคลใดก็ตามที่แสวงหาความสุขทางอื่น โดยไม่ใช่ทางไม้กางเขน เขาผู้นั้นก็

ต้องมารับความน่าทุเรศและความผิดหวังเช่นนี้แหละ ส่วนผู้ที่ต้อนรับพระเยซูคริสต์ จะไม่ต้องถูกทิ้งมายังดินแดนแห่งวิบัตินี้เลย เพราะว่า “ทุกคนที่ตั้งใจเดินตามพระเยซูคริสต์ พระเจ้าได้เตรียมปราสาทไว้ให้เขาพร้อมแล้วยิ่งไปกว่านั้นในชีวิตปัจจุบัน เขายังได้รับอนุเคราะห์จากพระองค์เมื่อความจำเป็นปัจจุบันทันด่วนมาถึง มาริธาเอย์ สิ่งที่เขาได้เห็นทั้งหมดนั้น ล้วนแต่เป็นผลกรรมที่เขาได้ทำสะสมไว้ เมื่อขณะเขายังมีชีวิตอยู่ในโลก ผู้ที่ตกจากที่สูงจำเป็นต้องรับความปวดร้าวสาหัสเป็นผลฉับใจ ผู้ที่ทำบาปก็จะต้องรับผลเวรกรรมที่ได้ทำอย่างเล็งไม่ได้ฉับนั้น นี่แหละกฎชีวิต แล้วทศสวรรค์ก็ดำเนินเรื่องกฎหรือความเป็นไปของผู้ที่จำต้องลงไปเมืองผี ทั้งนี้และทั้งนั้นหาใช่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้ผู้นั้นผู้ใดลงไปนั้นไม่ แต่ความชั่วที่เขาได้รับเข้ามาเป็นส่วนชีวิตของเขาต่างหากมาเป็นกับดักตัวเอง เกิดมีความพิศวาสไปยังดินแดนที่มีความรู้สึกนึกคิดเหมือนกับตัวเอง บุคคลที่มีความบริสุทธิ์เป็นผลย่อมนำตัวไปสู่ดินแดนสุขาวิดี ดินแดนแห่งชนบริสุทธิ์ของพระองค์เจ้า ส่วนคนชั่วนั้นไซ้ก็ลอยลงสู่แดนวิบัติตามกฎที่วางไว้แล้ว

มาริธา เธอเป็นเหมือนตัวแทนบรรดาผู้ที่ยังมีใจรวนเร ยังไม่รับเอาความจริงของพระเจ้า ให้ได้เข้ามาเห็นเมืองบรมสุขเกษมและเมืองแห่งทุกข์ที่มีแต่ความหายนะและความมืดครอบคลุมอยู่ และเธอได้เห็นภาพอันแสนทุเรศของคนใจบาปที่ได้ทรมานชีวิตจิตใจกับท้าวโลกีย์ จนที่สุดความชั่วนั้นก็คิดเนือติดตัวมาก่อให้เกิดความขมขื่นใจในเมืองผีและต้องมาอยู่ปนเปกับคนที่มีความรู้สึกนึกคิดชนิดเดียวกัน

ตอนนี้เองนางมาริธาเริ่มมีความรู้สึกที่ว่า เธอเป็นผู้ยังไม่เหมาะกับนิคมุณินี้เลย ชีวิตของเธอกับความบริสุทธิ์ผุดผ่องของสวรรค์นั้นมันเข้ากันไม่ได้ เธอมีความรู้สึกอึดอัดเร่าร้อนใจยิ่งนัก เธอกล่าวว่า “ความมลทินของเธอได้ถูกเผยออก” เวลาเหล่านั้นทำให้เธอรู้สึกช่างทรมานปวดร้าวเศร้าเหลือเกินจนทำให้คิดไปว่า เพราะความไม่เหมาะสมนี้เธอคงจะต้องพินาศ ไม่มีทางใดแล้วที่จะช่วยเธอให้รอดได้

แต่แล้วทศสวรรค์ที่ไปกับเธอทำการอธิบายแก่เธอว่าเป็นพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้าอย่างสิ้นพันแล้ว ที่พระองค์ไม่ทรงโปรดอนุญาต ให้คนชั่วเข้าไปในเมืองบรมสุขเกษม เพราะไม่เช่นนั้นพวกนี้จะต้องรู้สึกอึดอัดปวดร้าวยิ่งนักเหลือที่พรรณนาได้ คนคือด้านไม่กลับตัวกลับใจเขาจะทนกับความบริสุทธิ์ใสสะอาดของสวรรค์นั้นไม่ได้ ความทุกข์เวทนาที่จะมีแก่คนบาป ถ้าได้ไปอยู่เมืองสวรรค์มันร้ายยิ่งกว่าเมืองผีที่ตนอยู่นั้นหลายเท่าตัว “มาริธาเอย์ เจ้าเห็นแล้วซินะว่าพระเจ้าทรงมีพระปรีชาสามารถมากเท่าใด ที่จัดการให้คนที่มิทัศนคติอารมณ์และความรู้สึกอย่างเดียวกัน ให้ไปอยู่เสียที่เดียวกัน เพื่อผู้บริสุทธิ์และคนมลทินจะได้แยกออกจากกัน ห้ามปะปนกันเด็ดขาด นี่เองท่านขอห็นจึงได้กล่าวไว้ในพระธรรมวิวรณ์ว่า “จะไม่มีสิ่งมลทินอย่างกรายเข้าไปเมืองบริสุทธิ์เลย” พระเจ้าจะไม่ทรงอนุญาตให้ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ถูกอิทธิพลชั่วมาเกลือกกลั้วอย่างเด็ดขาด มาริธาเอย์ จงพิจารณาความประเสริฐของพระเจ้าเถิด พระองค์จะทรงยอมให้ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์เป็นอันต้องลงไปเมืองผีเมือง

แห่งวิบัตินั้นได้อย่างไร เพราะคนเหล่านั้นมีธรรมชาติบริสุทธิ์ เขาจะต้องรับการทรมานใจอย่างที่สุด เพราะคนชั่วเหล่านั้นที่เต็มไปด้วยความบาป ระบุไปด้วยความชั่วและก็จะเป็นการไม่ยุติธรรมไร้ความปราณีเช่นกัน ที่จะให้คนชั่วไปปนกับคนบริสุทธิ์ซึ่งคนชั่วเหล่านั้นจะต้องได้รับความทุกข์ทรมานอย่างยิ่ง เพราะธรรมชาติอันชั่วของตัว ทั้งความรู้สึกนึกคิดที่ไปกันไม่ได้กับชาวสวรรค์นั้น เห็นแล้วหรือยังละว่า ชาวเมืองผีกับชาวเมืองสวรรค์จะอยู่ปะปนกันไม่ได้เลย

ทูตสวรรค์ปลอบใจนางมาริธาว่าอย่าเศร้าใจไปเลย เนื่องจากเธอสำนึกในความไม่เหมาะสมของเธอ กับความบริสุทธิ์ของสวรรค์ “มาริธา..เจ้าอย่าได้เศร้าไปเลย เพราะน้ำพุแห่งชีวิตและการไถ่บาปของพระเจ้าได้เตรียมไว้พร้อมแล้วเพื่อเจ้าจะได้รับการชำระ แล้วความมลทินแห่งชีวิตจะถูกลบล้าง นี่แหละทำให้มนุษย์ชาติมีความปีติยินดีเพราะพระเจ้าได้ทรงหยิบยื่นความรอดพ้นบาปให้ด้วยพระทัยอันเปี่ยมไปด้วยพระกรุณา ผู้หนึ่งผู้ใดที่ขาดความสุขความยินดี และไม่พบความบริสุทธิ์ที่แท้จริง พระองค์นี่แหละเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้พ้นขุมหายนะและนำเขาเข้าสู่ปราสาทแห่งอาณาจักรของพระบิดาเจ้า พระกรุณาธิคุณอันนี้แหละที่สาธุชนของพระเจ้าบนสวรรค์พากันสรรเสริญพระเจ้า กับทั้งขอบพระคุณพระองค์ทั้งวันทั้งคืนแต่พระองค์ผู้เป็นพระมหาไถ่

ท่านที่รักและเคารพ ถ้าท่านยังไม่ได้ต้อนรับเอาพระเยซูมาเป็นสรณะ เราขอเชิญท่านตัดสินใจต้อนรับพระองค์เสียวันนี้ เพื่อวิญญาณของท่านจะได้เข้าไปสู่นิคมภูมิเมืองบรมสุขเกษม

“นี่แน่ะบัดนี้เป็นวันอันชอบ และแน่ะบัดนี้เป็นวันแห่งความรอด” (2 โครินธ์ 6:2)

“ทุกคนที่ศรัทธาในพระเยซูคริสต์จะไม่ได้พินาศ แต่จะมีชีวิตซึ่งนิรันดร์” (ยอห์น 3:16).